

Tervehdys kaikille! Päätin hiljattain rohkaista itseni raottamaan pöytälaatikkoani tuntemattomille. Oli hienoa havaita, että kirjoitelmia kommentoivat aidosti kirjallisuuden päälle ymmärtävät, aidosti toista kirjoittajaa tukemaan motivoituneet ihmiset. Internet kun tuppaa yleensä tuottamaan heittäajia, trolleja ja muita turhia kommentaattoreita, joiden toimintaa ohjaa joko kateus tekstin julkaisijan rohkeutta/kykyä/saamaa huomiota kohtaan, tai tarve purkaa anonyymisti pahaa oloaan, ellei jopa puhdas paremman tekemisen puute. Haluan käyttää itsestäni nimitystä kirjoittelija, osoittaakseni kunnioitusta kirjailijoiden työtä kohtaan. Olen silloin tällöin haaveillut tienaamisesta novellien, jopa roomaanien avulla, mutta sisälläni asuva inhorealisti on minut vaientanut. Täytyy todeta, että kun ihan tosissaan tekee kertomuksen, johon uppoutuu, sijaiskokemaan eri hahmojen tuntemuksia, tuntuu se jo raskaalta. Oman tekstin lukeminen synnyttää tunteen, joka vaatii peittämään kirjoittamansa materiaalin mahdollisilta ohi kulkevilta silmäpareilta. Rohkeus luetuttaa omaa tekstiä on arvostamisen arvoinen asia, aina. Hyvä kertomus ei synny ilman, etteikö alkua, loppua, keskiosaa tai sivukäännettä tarvitsisi muuttaa. Kyllä, se on aikaavieppää. Voisin jopa sanoa, että se on työtä. Voisin luetella monia asioita, mitkä te jo tiedätte. Harrastuksena kirjoittavalle novellin kirjoittaminen tuntuu samalta, kuin romaanin kirjoittaminen ammattilaiselle. Onkohan nyt näin? Eiköhän ammattilainen ole sittenkin hyvin laaja käsite. Jokainen kokee työnsä, tai harrastuksena, niin kuin kokee. Onko minulla pointtia? Jaa-a, lähinnä kai tarkoitus on osoittaa kunniaa kaikille, jotka ovat kirjoittaneet, kirjoittavat, tai tulevat kirjoittaneeksi. Jotta tämä venyisi pidemmäksi, päätän palata aiheeseen, josta minun piti oikeasti esittää mielipide. Ja kun nyt tuotakin lausetta pureskelen, korjaan, että kyseessä on pohdiskelu aiheesta, ei välttämättä varsinainen mielipide. Kirjoittajan tyyli. Outous kiehtoo minua. Kafkan Linna oli yksi huikea kokemus. Miten on pokkaa lopettaa kirja noin, mietin. Sitten tylsä totuus paljastui. Eihän se ollutkaan tahallinen temppu ja anarkistinen keino ärsyttää lukijaa. Kirjahan jäi kesken kirjailijan tahdosta riippumatta ja hän pyysi petolliseksi osoittautunutta ystäväänsä tuhoamaan sen. Itse leikittelin kahdessa oudohkossa novellissani hahmoilla, joilla ärsytin lukijoiden lisäksi jopa itseäni. Hahmot, joihin halusi syventyä, joiden tarinan halusi itsekin selvittää, piti hyljätä. Miksi? Ihan vain kokeilumielellä. Entä hahmot, mistä ne ovat peräisin? Itse käytän oikeita ihmisiä. Tuntemattomia, tai tuntemiani. Yhdistelen ominaisuuksia, tai käännän ominaisuuksia päälaelleen. Stereotypia voi itsessään toimia hahmona. Nettikirjoitukset ovat hieno lähde. Minua huvitti esimerkiksi nuorisojengiä koskevien uutisten kommentoijat. Ihmiset, jotka eivät tienneet asioista mitään, kirjoittelivat mielipiteitä, joissa loivat huomaamattaan hahmoja. Jollain kasvottomalla radikaalilla mielipiteen omaajalla voisi hyvinkin olla potentiaalia kirjoitella muutakin, kuin poliittista blogitekstiä. Tein pikanovelliini sivuhahmoiksi kuvitteellisen jengin. Esikuvana oli eräs terassilla kohtaamani henkilö, jonka paidassa oli kuva Lakupekka-hahmosta kieltomerkin sisällä. Hihittelin ajatukselle, että somali/arabi istuu terassilla päällään paita jolla ilmaisee vihaa suomalaisia kohtaan. Voiko joku kuvitella, että tuollaisia jengiläisiä on olemassa? Kyllä voi. Kaikkeahan voi kuvitella. Pohdiskelen tässä vielä tarinankerrontaan liittyviä seikkoja. Asioiden aukipurkaminen mietityttää. Tarvitseeko lukijalle kertoa kaikkea, vai voisiko lukijalta vaatia syvällisempää pohdiskelua? Luulen, että vastaus on Vaarin Housut. Se, miten kirjailija kohtelee lukijaansa, synnyttää kohderyhmän. Joku haluaa päästä helpolla, mutta silmäilee tarkemmin yksityiskohtia. Joku kaipaa haasteita. Eihän sama lukija voi pitää kaikista tyyli-lajeistakaan. Vertauskohtana käytän laulun kirjoittamista. Laulaja voi kertoa henkilökohtaisen tarinan käyttämällä outoja vertauskuvia, joita ei välttämättä yksikään kuuliija ymmärrä. Kuuliija voi löytää tekstistä jotain, mitä tekijä ei ole tarkoittanut. Joissain tapauksissa laulunkirjoittaja voi vuosien jälkeen ymmärtää, miksi hänen työttömyydestä kertovaa lauluaan

halutaan soittaa hautajaisissa. Tokihan lauluista valtaosa on selkeämpää kerrontaa. Tekstit saattavat olla vain tunnelman avaajia. Laulun kirjoittaja pääsee kirjailijaa helpommalla. Miljoona kuulijaa ainoastaan yhden kohtauspaikan lyhyellä kuvauksella, joka olisi vain kappale novellia. Tätä kirjoitusta en lue ennen julkaisemista. Tämä sisältää ehkä turhaa kerrontaa. Henkilöitä on liian vähän. Varsinainen aihe jäi epäselväksi. Mitään johtopäätöstä ei syntynyt. Ai niin. Tämähän oli mielipide. Minun mielipiteeni on oikea.